

ГАРАЗД, ГАРАЗД. Повісьте мене. Я вбив пташку. Та я вас благаю, я ж *кіт*! Це практично моя робота: повзти крадькома навколо садка за маленькими солоденькими пташками-пиріжками, які заледве можуть перелітати зі штакетини на штакетину. То й що ж мені пропонуєте робити, коли один з бідолашних пернатих тенісних м'ячиків просто стрибає мені до рота? Я маю на увазі, він буквально приземляється мені в лапи. Це могло б заподіяти мені біль.

Гаразд, гаразд. Я вбив її. Але хіба це хоч якийсь привід для Еллі, щоби ридма ридати в моє хутро з такою силою, що я ледве не втонув, та стискати мене так, що я мало не задушився?

— О Тафі! — каже вона, увесь час схлипуючи, з червоними очима та купою вологих носовичків. — О Тафі. Як же ти міг це зробити?

Як я це міг зробити? Я ж кіт! Як я міг знати, що зчиниться така величезна метушня, що мама Еллі помчить, щоби принести аркуші старої газети, а батько Еллі наповнить відро мильною водою?

Гаразд, гаразд. Мабуть-таки я не повинен був затягувати її всередину та залишати на килимку. Та, мабуть, плями не виведутися ніколи.

Тож повісьте мене!

Я ЦІЛКОВИТО НАСОЛОДИВСЯ маленьким похороном. Не впевнений, що вони дійсно мене запрошували, та, урешті-решт, це такий же мій садок, як і їхній. Насправді, я проводжу в ньому значно більше часу, ніж вони. І я лише один із членів сім'ї, хто використовує його за правильним призначенням. Ви гадаєте, вони мені вдячні за це? Ви б їх чули.

— Цей кіт знищив усі квітники! Заледве трохи петуній лишилося!

— Я ледве посадила лобелії, як він улігся на них зверху, сплющивши їх!

— Я дуже сподіваюся, що він не ритиме ями в анемонах!

Стогін, стогін, стогін, стогін. Я не знаю, чи вони справді так уже втомилися тримати кота, як вони на те постійно скаржаться.

Усі, крім Еллі.

Вона була надто зайнятою сентиментами довкола пташки. Положила її до коробки,

обгорнула ватою, викопала маленьку ямку, потім ми мовчки стояли довкола неї, поки вона промовляла декілька слів, бажаючи пташці удачі на небесах.

— Забирайся! — прошипів мені батько Еллі (я б сказав, досить грубо). Та я просто хвицнув його хвостом. Моргнув на нього. Кого він із себе вдає? Якщо я хочу дивитися похорон маленької пташки, я буду дивитися. Урешті-решт, я знов цю пташину більше, ніж хтось із них. Я знов її, ще коли вона була живою.